

[H. C. Andersen.]

Det er vel nok rimeligt, at Ministeren ikke har evnet at drive Fabrikkerne hertil, men hvorfor saa ikke prøve den Vej, Venstre før har anvist, som Venstre nu ved sit Forslag i Folketinget anviser, og som Dyrkerne for Aar tilbage har peget paa, nemlig at sætte Afgiften op for udenlandsk indført Raasukker til Raffinering? Jeg kan nemlig ikke frigøre mig for den Opfattelse, at Fabrikkerne med en Told paa 10 Ø. og en modsvarende Afgift af 5,9 Ø. har haft en overlegen Stilling i Forhandlingerne med Dyrkerne, idet de har kunnet lade Dyrkerne forstaa, at vilde de ikke dyrke Roer efter de tilbudte Vilkaar, ja, saa kunde de i og for sig blive fri; thi der var i Raffineringen af udenlandsk indført Raasukker tilstrækkelig Basis for Fortjeneste til Indehaverne af Raffinaderierne. Men den Vej har man altsaa ikke villet gaa.

Det er sikkert rigtigt, som den højtærede Minister sagde, at han har faaet Roedyrkerforeningens Bestyrelses Samtykke til dette Lovforslag, men at Bestyrelsen har faaet Dyrkernes enstemmige Tak og Velsignelse, er ikke rigtigt. Der er to Ting, Dyrkerne i høj Grad misbilliger. For det første, at der er lagt et Loft saaledes, at Dyrkernes Pris ikke kan ændres ifølge Loven; selv om Sukkerprisen af en eller anden Grund skulde stige op over 37 Ø. — og det er ikke usandsynligt, at noget saadant vil ske i de Tider, vi lever i, det er meget muligt, at den højtærede Minister kommer ud for Vanskeligheder af den Art —, skulde Roedyrkerne ikke følge med og opnaa de højere Priser, som Sukkerprisen betingede. Man maa kræve, hvis Ministerens Forslag gennemføres, at der foretages en Ændring, saaledes at Roedyrkerne kan følge med, om dette Loft ikke helt kan fjernes.

Den anden Ting, som Dyrkerne maa erklære sig meget utilfredse med, er, at Ministeren faar ganske enevældig Magt over alt, hvad der hedder Sukkerproduktion her i Landet. Jeg mener, at man skal søge langt tilbage for at finde en Lov, der giver en Minister større Bemyndigelse end denne. Fremstilling og Raffinering af Sukker er noget, Ministeren raader for; hvilke Arealer der maa dyrkes, hvilke Priser der skal betales, hvilket Sukker og Sirup der maa indføres og udføres, alt dette bliver det Ministers Sag at give Tilladelse til eller nægte. Derfor lyder det for øvrigt ogsaa besynderligt, naar man i denne Tid rundt om i Landet — jeg har været ude for det — kan høre radikale Talere forkynde deres Uvillie over-

for Styret fra den røde Bygning og saa bagefter ser dem præsentere dette Lovforslag, der lægger det hele ind under Ministerens Magt. Det er underligt at se disse to Ting blive præsenteret paa een Gang: Uvillien mod Styret fra den røde Bygning og saa Tilslutning til en Lov af denne Art. Det er ikke underligt, at Befolkningen ser og undres.

Altsaa, jeg anerkender, at Ministeren søger at løse Spørgsmaalet, men jeg anser det for det rigtigste at følge den Vej, som Dyrkerne fra først af har peget paa, og derfor har mit Parti stillet Forslag om, at man gør dette. Venstre vil ikke gaa med til, at Sukkerprisen ad kunstig Vej forhøjes, og vi kan ikke se, at det er nødvendigt for at naa Maalet, som er at byde Dyrkerne saadanne Vilkaar, at Produktionen kan fortsættes. Som bekendt svares der nu til Staten en Afgift af 5,7 Ø. pr. kg Melis, og Kærnen i vort Forslag er da, at denne Afgift gøres bevægelig, saa at den følger Sukkerprisen op og ned. Vi har ment, at det vilde være rigtigt at sætte Afgiften til 5,7 Ø. ved en Melispris paa 38 Ø. og at gøre Afgiften bevægelig, saaledes at den falder med 0,4 Ø. pr. kg Melis for hver Øre, Sukkerprisen gaar ned. Vi standser Nedgangen i Afgiften ved 1,7 Ø., og det vil heraf fremgaa, at selv om Melisprisen bliver meget lav, vil Staten aldrig helt miste sin Afgift. Stiger Melisprisen op over 38 Ø., forhøjes Afgiften til Staten med 0,3 Ø. pr. kg Melis, og Statskassens Indtægter vil stige. Man standser her, naar Melisprisen er naaet op til 44 Ø., idet man maa gaa ud fra, at da er Forholdene saaledes for Landbrugerne i al Almindelighed, at da maa de nødvendigvis paa Grund af forøgede Driftsudgifter have Lov til at følge med.

Hvad der bringes i Forslag, er ganske simpelt, at Afgiften ændres fra at være en Vægtafgift til at være en Værdiafgift. Man kan for mig gerne kalde det en Toldforhøjelse. Det vil unægtelig betyde en højere Beskyttelse, naar Melisprisen gaar ned, og det vil betyde en lavere Beskyttelse, naar Melisprisen gaar op. Men jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Rimelighed i, at Staten, uanset om Sukkerprisen er høj eller lav, altsaa uanset om man er inde i en Højkonjunktur eller en Lavkonjunktur, skal beholde nøjagtig den samme Afgift under de skiftende Forhold. Er Erhvervet inde i en vanskelig Tid, vilde det være rimeligt og naturligt, om Staten i nogen Maade delte Kaar med Erhvervet. Det er i hvert Fald givet, at følger man denne Vej, opnaar man stabile Forhold i Sukkerproduk-